

NURCULUKTA YENİ DÖNEME DOĞRU - 3

Nurculukta Yeni Döneme Doğru – 3

ZEHİRLİ LOKMA

Nurcular, 12 Eylül'ü ilk anda yalnızca bir askeri darbe telakki etmişlerdi. Tıpkı önceki darbeler gibi... **27 Mayıs** ve **12 Mart**... Elbette dışarıdan destek almışlardı, ihtilâlcı Kemalist subaylar. Fakat bu derin ve istikbalimizi zehirleyecek ihtilalin global bağlantıları ve asıl aktörleri zamanla ortaya çıkacaklardı.

O günkü tarihin siyasi ve ideolojik boyutlarını burada anlatmayacağım. Hala çok üzüldüğümüz ve zamanında teşrih edemediğimiz **Turgut Özal** meselesini ve bu harekete katılan nurcuları, belki de müstakil bir başlık altında anlatmak gerekecekti.

12 Eylül'ün nurculuk tarihinde büyük bir kırılma noktası olduğunu artık herkes kabul ediyor. Bu tarihe gelmeden önceki zamanlarda, nurcuların kendilerini birkaç boyutta muhasebeye tabi tutmalarının, Türkiye'mizin gelecekteki karanlık ve zorlu virajlarını nurlandıracağını düşünüyorum.

Maddi imkânsızlıkların Hz. Üstad zamanından beri bize arkadaş olduğunu, 1967-1980 yılları arasında dersanelerde kalarak yaşayan her nur talebesi kabul eder. Madem İslâm'ın tealisi, tebliğ ve irşadı "**maddeten zenginliğe**" bağlıydı. Öyleyse geniş mekanlar ve hizmetimizin izzetine uygun daire ve binalar, 1970'in nurcularının tahassürle arzuladıkları şeylerdi. Bu yıllarda, koalisyonla da olsa demokratların iktidara gelmeleri, genel başkanından tutun yüze yakın vekil ve senatörün nurlara dost olmaları, Anadolu'daki medreselerde "**geniş mekana ihtiyacı**" ortaya koyuyordu. Bu ihtiyacı bir yerlerden tesbit eden dış müdahaleciler, kendilerine göre cemaat içinde kapılar bulup, bazı vilayetlerde temayüz eden ağabeylerle irtibata geçmişlerdi. Daha önceden hayal edemeyeceğimiz binalar, kısa bir zaman içinde gözlerimizin önünde yükselip tefriş ediliyorlardı. Kırk- elli kişilik mekanların yerini iki yüz- üç yüz kişinin rahatça ders dinleyebilecekleri salonlar aldığına, bazı şeylerin yanlış gittiğini hissedenler de olmuştu.

ÖNCE İSTİĞNA!

Toplumu ayırıştırıran karşı konulmaz sosyolojik hadiseleri depremlere, ani sel felaketlerine veya heyelanlara benzetirim. Hissedersiniz, farkındasınızdır ve belki de içindedesinizdir. Fakat yapabileceğiniz çok fazla bir şey yoktur. Hasar tesbitiyle birlikte efkar-ı ammenin henüz tahliline başladığı olayları çok önceden bildiğiniz halde, kader ellerinizi kollarınızı bağlamıştır.

Cemaattteki zaaflar üzerinde derin çalışmalar yaptıktan sonra, arkasını küresel cereyanlara bağlayan münafıkların cemaatlerde meydana getirdikleri depremlere ne şeyhler, ne liderler ve ne de evliya ruhlu ağabeyler dayanamazlar. Bırakın tarikat ve cemaatlerini kurtarmayı; çoğu kez kendilerini dairenin dışında buldular. Bu süreçlerde en fazla zarar görenler, **istiğna düsturunu** ya hiç bilmeyen, veya bildikleri halde tanımayanlar oldu. Cemaat yakını olarak nüfuz eden ve suret-i haktan görünenlerin mali imkan ve destekleri, oralarda kısa süreliğine bir ferec ve yalancı bir bahar yaşatmış olabilirdi. Gelen yardımlara bağlı olarak inisiyatif ve iradelerin yine cemaat içinde iğfal edilmişlerce muharrik merkezlere bağlanması; yenildiğinde kendini belli etmeyen, fakat sonrasında mideyi kasıp kavuran “**acı darı**” sancısı meydana getirdi bünyelerde. Kuvvetten, inisiyatiftan, hamiyet ve fedakarlıktan uzaklaştıkça, mütemadiyen büyüyen ve şişen bedenler gibi...

Türkiye’de 12 Eylül yatırımı yapan küresel cereyanların, 1977’den sonraki Türkiye’nin dini kimlik ve demokrasideki sebatını görünce, karşı çalışmalarına hız verdiklerine kısmen şahit olmuştum. Burada; hazırlanan tuzaklara istiğna noktasında en uzak durması gereken cemaat, elbette **Risale-i Nur Cemaati** olmalıydı. Zira Bediüzzaman’ın hayatı bu sahada mücessem bir destandı ve Külliyatta da bu mesele enine-boyuna herkesin anlayabileceği bir ifade ile yazılmıştı...

İhtilalin üzerinden tam 35 sene geçmesine rağmen, cemaatlerin boğazlarından midelerine inen haram lokmaların tahribatlarının boyutları hala ölçülemez düzeyde... Zira süregelen hipnoz, sersemlik ve mide fesadı ile 12 Eylülün mahiyetini anlayamamış Nurcularla karşılaşıyorsunuz. Birçoğu da bu musibetten sonra istikameti terk edip, kendileri için daha kolay olan “**Siyasal İslamcılar**” kulvarına girdiler. Böylece düşünme derdinden ve Deccaliyetle cihad kaygısından kurtulmuş oldular.

Henüz küçük bir medrese talebesiyken halktan yardım toplamayı reddeden **Said Nursi**’nin, bu çizgisini 23 Mart 1960’a kadar devam ettirdiğini isbatlayan yüzlerce bahis, mektup ve vakıyı kitaplara havale ediyoruz. Ve 12 Eylül anayasasının neden yüzde 92’lik bir kahir ekseriyetle sandıktan çıktığının sırrını ifşa edecek yüzlerce bilgi ve belgeyi mahkeme-i kübraya kalan dosyalara bırakıyoruz. İsimleri tedai ettirecek hadiseleri buraya almayışımızın sebebi, yargıya intikal etmiş dosyalardaki olay ve şahıslar hakkında konuşmama prensibidir.

İstiğnaya riayet edilmemesi, dehşetli imtihanımız için bir sebepti, belki... Fakat desteklediğimiz siyasi partiye demokrasi adına tam sahip olamayışımız da, bir çok insanın Bediüzzaman’ın savunduğu “**vatan, millet ve İslamiyet**” ölçüleri yerine, kendilerince sübjektif prensipler oluşturmaları da, kaderce bize atılan taşlardandı, diye düşünüyoruz.

Veya bir Nur talebesi olarak “**asli vazifelerimizi**” ihmal ederek, ehl-i imanın yardımına Risale-i Nurdan mücehhez projeler ve ilaçlarla koşmayışımız da bir sebep teşkil edebilir.

O günün behrinde yapılmış fevkalade çalışmaları hatırlatacak arkadaşlara; mutlaka yapılması gerektiği halde, imanın hayata akması istikametinde ihmal ettiğimiz yüzlerce proje de bu dehşetli musibeti tüm ehl-i iman üzerinde şiddetlendirdi, diyebiliriz.

12 Eylül, geçmişte benzeri olmayan bir ihtilal... Ekonomistler 1973 **Şili** ihtilaliyle mukayese ediyorlar. Fakat bizimkisi daha derin, kapsamlı ve zamana uyarlı bir hareket... Halbuki Şili’nin arkasında Katolik dünyası vardı. Tüm neoliberal iktisatçıların yardımına rağmen **Pinochet** devam edemedi. Fakat gördüğünüz üzere, bizdeki bu meş’um ihtilal hala devam ediyor. Risale-i Nur talebeleri arasında bizim neslimiz en musibettede, yanlışlarla iğfal edilmiş ve doğrularından ifsad edilerek kaçırılmış bir nesiliz. Belki de sosyal ve siyasal çürümemize bir sebep teşkil eden 12 Eylül’ün mahiyetini efkar-ı ammeye teşhirimiz nisbetinde, inşallah kuşak olarak günahlarımız afvolacaktır, diye düşünüyorum.

Dış dünyada “**demir perdenin**” yıkılış çatırtıları geldiği bir zamanda, büyüklerimiz **Yemen** sokaklarındaki Komünistlerle bizi korkutmuşlardı ve zehirli 12 Eylül şurubunu, Nurcu, Süleymancı, tarikatçı ve Türk-İslamcı kâselerle milletimize içirdiler... Fakat şu gerçeği gözlemleyen bir kardeşiniz olarak hep şahit oldum: Milli felaketten milli hezimete her türlü zilleti bize reva görenlerin yakalarını nedamet ve zillet, hem yaşarlarken ve hem de ölürlerken hiç bırakmadı...

Bu dehşetli musibete fetva veren telakki ve davranışlarımız arasında, Kemalist devletin isimlerini değiştirdiği farklı farklı rüşvetler de geliyor:

Yalnızca mali yardımları kast etmiyoruz. Devlet bürokrasisinde dindarlara beklemedikleri makamlar... Milletten alınıp **Kemalizm**'e teslim edilmiş vekillikler...Bürokrasinin yüksek mevkilerindeki görevlendirilmeler... İplerin başkalarının elinde, tapuların yabancıları sandıklarda ve projelerin İngilizce olarak dışarıdan gelmesine genel manada ne dindarlar ve ne de özelde ekseri Nurcular dikkat edemediler. Bizi çepeçevre saran dehşetli dünya cereyanından bahsedenlere, “**mevcut hizmetleri(!)**” göstererek kendilerini teselli edenler, 35 sene sürececek “**milli mağlubiyet devrini**” belki de bilmeden açmışlardı.

- **Gelecek yazımızda korkular ve kimlikler...** -